DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

Grafika: Forgách Balázs

1988. JÚNIUS

ÁRA: 7,50 FT

HAJÓHAJTOGATÓ MELLÉKLETTEL

a Magyar Úttörők Szövetségének
lapja, 3—7 éves gyerekeknek.

Kiadja az Ifjúsági Lap- és
Könyvkiadó Vállalat.
Felelős kiadó:
dr. Király G. István.
Kiadóhivatal:
Bp., Révay u. 16. 1374.
Telefon: 116-660

880032 Kossuth Nyomda, Budapest
Felelős vezető:
Bede István vezérigazgató

Terjeszti a Magyar Posta.
Előfizethető bármely
hírlapkézbesítő postahivatalnál,
a Posta hírlapüzleteiben és a
Hírlapelőfizetési és Lapellátási
Irodánál (HELIR)
Budapest XIII., Lehel u. 10./a.
közvetlenül vagy postautalványon,
valamint átutalással a
HELIR 215.96162
pénzforgalmi jelzőszámára.
Előfizetési díj:
negyedévre 22,50,
félévre 45 Ft
egy évre 90 Ft.
INDEX 25.193 HU-ISSN 0230-1032

Szerkesztőség:
Budapest XI., Orlay u. 4.
Levélcím:
Budapest, Postafiók 112. 1502.
Telefon: 668-457

Főszerkesztő: DŐBRENTEY ILDIKÓ
Olvasószerkesztő: Baktay Miklós
Képszerkesztő: Pócs Mara
Levelező: Forgách Balázs
Adminisztrátor: Bálint Lajosné

A beküldött kéziratokat
nem őrizzük meg
és nem küldjük vissza.
XXXII. évfolyam, 6. szám.

FOLTOS

Dörmögő Dömötör elkíséri Mártit és Julit az Állatkertbe

Fényképezte: Kaunitz Tamás

Rajzolta: Nagy Krisztina

BKV

72

VILLAMOS VONALJEGY 2,– Ft
BKV
A
31874

Zoo
ÁLLATKERT

A kecskekörmö…

Volt idő, gyerekek, hogy a Balaton partján, ahol most úri népek sétálnak fel s alá, kecskék legeltek. Na, ez rég volt, lehet annak sok száz esztendeje, talán ezer is. Már akármikor volt, elég az, hogy a Balaton partján még most is találhattok apró kövecskéket, csudásan hasonlatosakat a kecskekörmökhöz.

Mindjárt elmondom, hogy s mint kerültek ide, csak várjátok a sorát. Hát amint mondám, rég volt, nagyon rég, lakott a Balaton partján egy öreg ördöngős asszony, annak volt szép kecskenyája, de milyen szép. Hónál fehérebb volt a szőre a kecskéknek, puha selyemnél puhább: aki látta, csudálta. De bezzeg kevélykedett is az asszony:

— Nincs párja az én kecskéimnek kerek e földön.

Telt-múlt az idő, egyszer honnét, honnét nem, egy szépséges szép ifjú leány vetődött a Balaton mellé. Nem jött ám egyedül: kecskéket terelgetett maga előtt, s merthogy megtetszett neki erősen a Balaton vize, Balaton mellett a selyemfű, ottan megállapodott a kecskéivel. Hej, istenem, az öregasszony, ahogy meglátta a leány kecskéit, elborította a sárga irigység. No, ezt erősen ne is csudáljátok, hiszen azt hitte, hogy az ő kecskenyája a legszebb kerek e földön, s ím, a jövevény leányé szebb volt, ezerszerte szebb! Mert úgy tudjátok meg, hogy a leány kecskéinek a körme is színarany volt, hát még a szőre! Ragyogott, tündökölt, mint a fényes nap.

Attól a pillantástól fogvást, hogy meglátta az asszony az aranyszőrű kecskéket, nem volt nyugodalma, éjjelnappal fúrt-faragott magában: hogy s mint tudja elpusztítani a leányt. Akkor aztán övé lesz az aranyszőrű kecskenyáj is.

A leány nem is sejdítette, hogy miben fő az ördöngős asszony feje, naphosszat a Balaton partján üldögélt, gyönyörködött a Balaton vizében s meg-megesett, hogy az este is ott találta a parton ültében: nézte a víznek a

Grafika: Somorjai Éva

tükrében a ragyogó csillagokat. A kecskék meg ezalatt szerteszéjjel jártak, szabadjában: a jóisten, aki vigyáz minden teremtett állatra, őrizte őket.

Hát az öregasszony csak fúrt-faragott magában, s egy este, míg a leány a parton üldögélt, eke elé fogta hat címeres ökrét, s széles, mély barázdát húzatott a Balaton mentén, olyan szélest s olyan mélyet, hogy a leány ne tudjon a nyájához menni. Bizonyosan az ördöggel volt cimboraságban az öregasszony, az segélhette a barázdahúzásban, mert földi ember azt meg nem tudta volna cselekedni. De ez még nem volt elég! Ahogy megvolt a barázda, rettentő vihar kerekedett, zúgott, bőgött a Balaton, felcsapott toronymagasra s egy szempillantásra elborította a partot, el a barázdát is. A szegény leány esze nélkül szaladt föl s alá, de akármerre szaladott, víz állotta útját, aztán egyszerre csak sodorni kezdték a habok, belesodorták a barázdába.

— Kecskéim, drága szép kecskéim! — sikoltott a leány, s azzal elmerült. Többet emberi szem nem látta.

Hej, bezzeg örült az ördöngős asszony! Szaladott az aranyszőrű kecskékhez, hogy a maga karámjába terelje, de a kecskék, amint meghallották a leány sikoltozását, mintha szemüket vették volna, úgy szaladtak a barázda felé. De szaladott ám utánok az ördöngős asszony is, hátha valahogy elejökbe kerülhetne.

S mi történt! Az történt, hogy az ördöngős asszony kecskéi is, amint látták szaladni asszonyukat, nosza utána iramodtak, egyenest a barázdának. Mire az ördöngős asszony odaért, az aranyszőrű kecskéknek híre-nyoma sem volt: beleugrottak a barázdába, együtt haltak az ő kedves pásztorukkal...

— Vissza, vissza! — kiabált az ördöngős asszony a kecskéinek.

De már kiálthatott, mert egy rettentő nagy hullám kicsapott s belesodorta a kecskéket a barázdába, barázdából a Balatonba. A kecskéket is, őt magát is...

Rég volt, nagyon rég volt ez... Az ördöngős asszony kecskéiből is, a szép leány kecskéiből is nem maradt egyéb a körmüknél... Az is kővé vált. Hogyne vált volna, mikor oly régen, nagyon régen történt, amit most nektek elregéltem.

A szúnyog mindenütt
kiszimatol bennünket.
Szúrását alig érezzük,
mert érzéstelenítő anyagot
olt belénk —
később ettől viszketünk.
Ha a szúnyog
teleszívta magát vérrel,
napokra elvonul egy csendes zugba.
Egy erdei pocsolyából
telemerített befőttesüvegben
hamarosan kifejlődik néhány
szúnyoglárva.
A szúnyoglárvák legtöbbjét
megeszik a halak.
A szúnyog azonban hálátlan jószág:
a horgászokat sem hagyja békén.

A márványcsiga
sohasem megy el otthonról:
ahogy nő,
mindig hozzákanyarint a házához.
A csigaház főként mészből készül,
akár a kagyló héja, vagy a csont.
A csigával nyugodtan kiabálhatunk:
nem hall.
Két rövidebb szarvacskájával tapogat,
szimatol, hosszabbik szarvacskái végén
vaksi szemek ülnek.
Minket olyannak lát, mint egy kakaófolt,
esetleg mint egy tintapaca.

Képek és szakanyag: dr. Korsós Zoltán

**Ezek a kavicsok valaha kagylók voltak.
Puha testük
már régesrég elpusztult.
A megmaradt kagylóhéjat
furcsa alakja miatt
kecskekörömnek hívják.**

Grafika: Somorjai Éva

HORGAS BÉLA

Kupak

3.

Kupak a legnagyobb mesehősök mai rokona. Belekeveredett egy történetbe, amiben szinte semmiről sem tehet... Ez azonban felettébb bosszantó, nem igaz?! Előbb úgy tűnt föl előtte, hogy szerencséje van, aztán minden rosszra fordult...

1. Kupak elhatározza, hogy a tettek mezejére lép, és ha törik, ha szakad, visszaszerzi a talált dobozt, vissza bizony! De hogyan? Törjön és szakadjon a börtön, kiássa magát, átrágja a padlót, a mennyezetet, a közfalat: utat!

2. Szerencsére — mert szerencse nélkül azért a legnagyobb mesehősök mai rokona sem boldogul — az idő is múlik közben. Világosodik az ég, csupa rózsaszín, följön a Nap, mint piros labda, s egy szemétdombon hajnalt kukorékol a kakas.

3. S hogy mi ebben a szerencse? Csak az, hogy az a bizonyos bumfordi lélek, sőt szellem, ki a dobozt elragadta, nem lehet tovább... A szellemnek reggel el kell tűnnie: nincs mese... Illetve van mese, mert ahogy Kupak fölbukkan...

Grafika: Horgas Ádám

4. ...ahogy Kupak, a nagy falrágó fölbukkan, már csak a dobozt látja. Szellem sehol. A várkastély néptelen. Még mindenki alszik. Kupak, ütött az órád! Most fölbonthatod a dobozt, most megtudod, hogy mit találtál...

5. A mi ravasz hősünk, aki a tettek mezejére lépett és számtalan falon rágta át magát, fölkapja a dobozt és a szabad mezőkre siet... Elég volt ebből az elvarázsolt kastélyból, ki innen, el innen!

6. S végre, végre elérkezett az ünnepélyes pillanat... Kupak kifújja magát és büszkén pillantgat a dobozra. Most nem amolyan talált tárgy csupán, most már megdolgozott érte, az övé, igazán megérdemelte...

7. Ó, Kupak, jaj, Kupak... Szerencse nélkül a mai mesehősök se boldogulnak, igen, de a szerencse nem végtelen. És ahol véget ér, ott kezdődik a szerencsétlenség, Kupak. Egy fekete kéz ragadja el a dobozt, igen... Ki az? Ki?

Grafika: Szász Zsolt

Színhely: *kert, vízcsappal, slaggal.*

Mama: Már megint csöpög ez a csap!
Papa: Jó, jó, majd megjavítom. *(elmennek)*
Vízcsepp: Hó-hopp! Végre! Kiszabadultam! Hiába próbált visszatartani ez Réztorkú Csavarosfejű. Átszivárogtam! Öcsközök, utánam! *(az özönvíz)*
Csap: Rrrrffffrrrr! Kikészít ez az állandó feszültség!
Vízcsepp: Fiúk, támadás!
Csap: No, tessék! Túlpörögtem! Óriáskígyó, ébredj, én már nem bírom őket vissza.. tar-tar-tar..tani..! *(kienged)*
Vízcsepp: Hurrá! Áttörtünk! Irány a slag-alagút!
Gumicső: Khem.. khö.. hhogyan? Hééé! Csiklandós vagyok..hi-hi-hu! *(vonaglik, tekereg)* ..Ujujujj.. táncol-

nom kell!.. Ujujujj.. fogjanak le! *(forog, szórja a vizet)*

Vízcseppek: Ah! Kint vagyunk a fényben!.. Elöntjük a világot! *(szétfolynak)*

Mama: *(elzárja a főcsapot)* Te jó ég! Mekkora tócsa!

Tócsa: Méghogy tócsa! Micsoda sértés! Én az Óperenciás tenger vagyok! A Nap is hasra esik bennem!

Gyerek: Nini! Itt az udvarban a Balaton! *(belegázol, tapiskol)*

Tócsa: *(felkavarva)* Tessék! Se szó, se beszéd, belegyalogol a képembe!.. Bár, ha az ember tenger.. *(lecsillapszik)*

Gyerek: *(meglátja magát a víztükörben)* Hahó! Látlak! *(grimaszokat vág)*

Tócsa: *(elrajzolva, sokszorozva viszonozza azokat)* Bááá! Pupáák!

Gyerek: Csúfolkodsz? Ha odacsapok, eltűnsz!

Tócsa: Én meg, ffrrrrccs! Lefröcsköllek, és kihúzom alólad a lábad!

Gyerek: Tee? Bokáig se érsz!

Tócsa: No és! Azért még szörnyen erős vagyok, hajókat hordok a hátamon!

Gyerek: *(papírcsónakot hajtogat)* Itt van egy egyárbócos, tengerjáró hajó, viheted!

Tócsa: Azért egy kis szél nem ártana...

Gyerek: Szél? Vihar? Azt csak bízd ide! *(felfújja a képét)*

Hajó: *(megremeg)* Kapitáány! Vihar készül!

Gyerek: Azám, ki legyen a kapitány?

Pitypang: Én, én!

Gyerek: Ki az az én?

Pitypang: Hát én, Lámpavirág kapitány, a rettenthetetlen felfedező!

Gyerek: Hol vagy?

Pitypang: Itt vagyok, ragyogok, virítok, világítok!

Gyerek: Te, pitypang? Te akarsz kapitány lenni?

Pitypang: Én hát! Nálunk családi hagyomány az utazás. Rég a fejemben érik a világkörüli út terve!

Gyerek: Vagy úgy? Lámpavirág kapitány ezennel kinevezem egyárbócos óceánjáróm parancsnokává! Szálljon be kapitány, próbálja ki!

Pitypang: *(beugrik, hintázik)* Megjárja. Velem jönnek a barátaim is. Ott integetnek, ni!

Gyerek: Meggondolta, kapitány? Ezt a Bolondgombát..

Pitypang: Csiperke ez, csak egy kicsit habókos.

Gyerek: S ezt a nyafka zöldfülű Csipkebogyót?

Pitypang: A személyzetről én döntök! Legénység! A fedélzetre! Bolondgomba, a kormányhoz, Csipkebogyó fel..

Bolondgomba: Micsoda? Ezt a nyafka fruskát is visszük, kapitány? Megeszem a kalapomat, az öregapám se hallott i..

Pitypang: Csönd! A személyzetről én döntök! Eleven, fürge. Nézd, helyből beugrik az árbóckosárba!

Csipkebogyó: Igenis, kapitány! *(végigszánkázik a fedélzeten)* Juj! De síkos az árbóc.. és hogy billeg..

Bolondgomba: Már nyafog! No, mindegy, csak rum legyen..

Pitypang: Hajósinas, behordani a rakományt!

Csipkebogyó: Egy hordó szedercefre, egy bála papsajt.. négy hordó macskaméz..

Pitypang: Elég! Felbillen a hajó! Vitorlákat fel! Indulás!

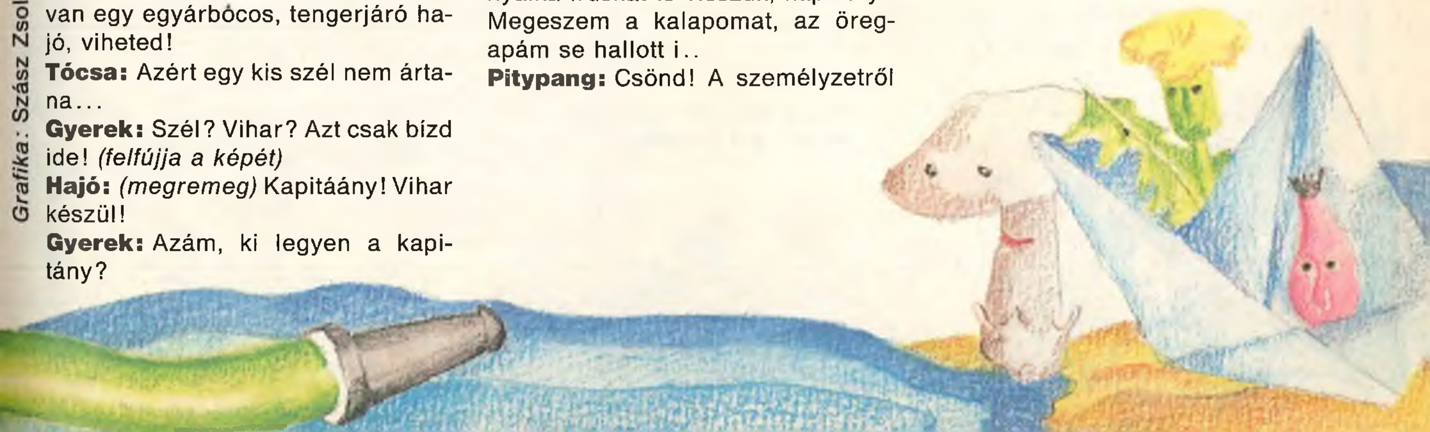
Gyerek: Jó utat! Üzenjetek palackpostával, ha bármi baj van!

Bolondgomba: Ha kell, kiiszom a palackot!

Gyerek: Jó szelet! *(elfújja őket)*

Utazók: *(távolból integetnek)* Ég veled, kedves Óriás!

Írta: TÖMÖRY MÁRTA

Grafika: Szász Zsolt

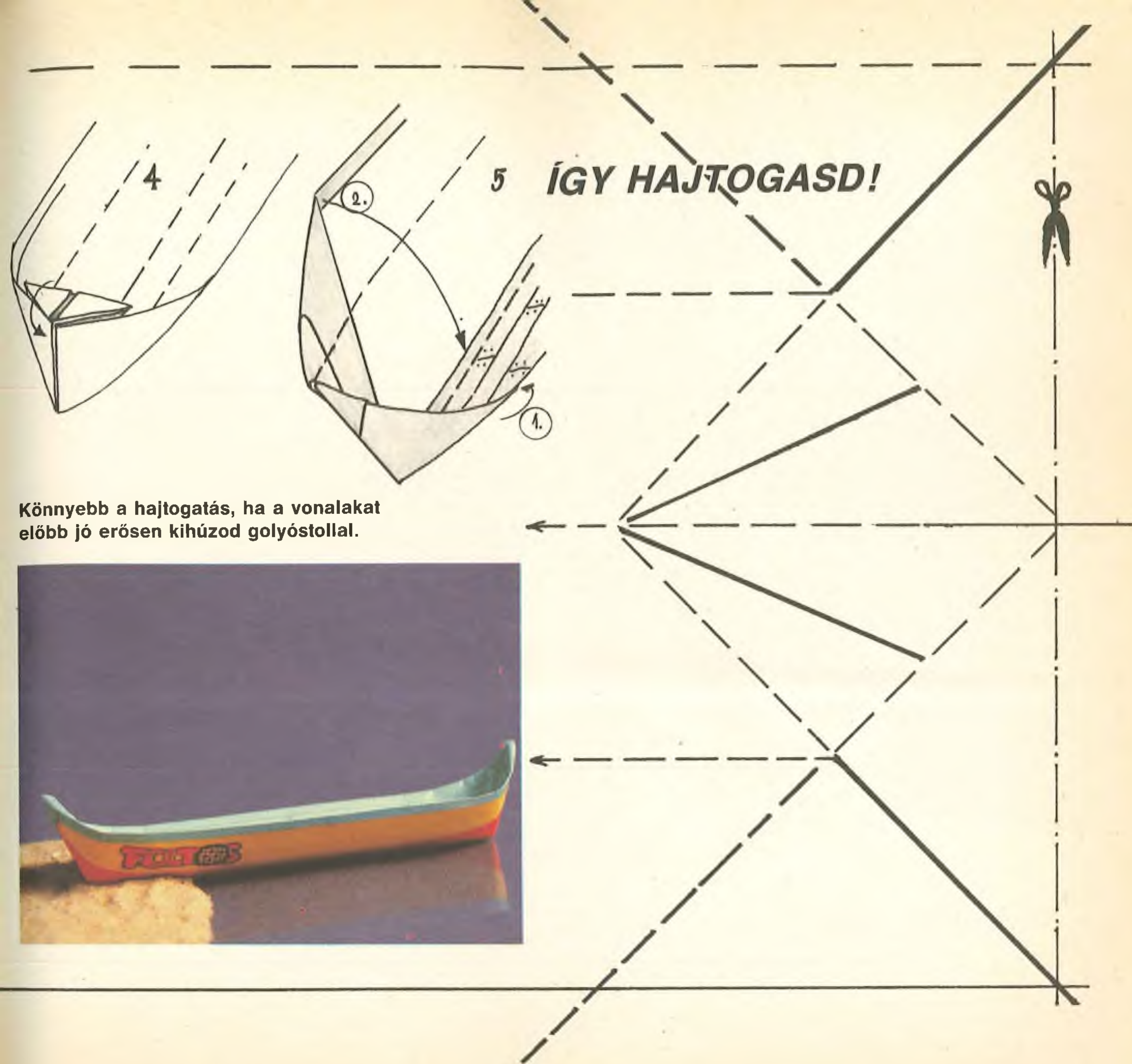
A POCOK AJÁNDÉKA

Szomorú volt a csigabiga, mert csillogó, sima háza megrepedt. Valaki félredobta az útról, csupa jószándékból, de egy kőhöz koccant, s így sérült meg szegény. A pocok elhatározta, felvidámítja valamivel. Csak éppen az nem jutott az eszébe, hogy mivel. Ahogy fel s alá szaladgált a réten, találkozott egy lepkével. — Mondd, mit szeret a csigabiga? — kérdezte tőle. — Nem tudom — felelte a lepke. — Kérdezd meg a szitakötőtől! — A szitakötő a darázshoz küldte, a darázs a szarvasbogárhoz, a szarvasbogár a gilisztához, a giliszta a szúnyoghoz, a szúnyog a hernyóhoz, a hernyó a békához, a béka a gyíkhoz, a gyík a szöcskéhez, a szöcske a cinegéhez, a cinege újra a szitakötőhöz. A szitakötő továbbküldte a pókhoz, a pók a katicához, a katica a légyhez, a légy újra a békához. — Akkor most mivel lepjem meg a csigabigát? — kérdezte lihegve a pocok. A béka széles szájával nagyot nevetett. — Ahogy futottál, le is rajzoltad, mit szeret a barátod. Nézd meg jól, mi az! — Egy lehullott levél! — álmélkodott a pocok. Aztán felcsillant a szeme. — Eszembe jutott valami, amit még jobban szeret a csigabiga. — Mi az? — kíváncsiskodott a béka. — Lerajzolom neked! — szólt a pocok, és futni kezdett. Elfutott először a katicához, aztán a hernyóhoz, a szúnyoghoz, a gilisztához, a szarvasbogárhoz. Továbbszaladt a pókhoz, a darázshoz, a lepkéhez, a szitakötőhöz, a légyhez és a békához. Aztán érintette a gyíkot, a szöcskét, a cinegét, s fáradtan megérkezett a lepkéhez. — Tudod-e már, mit viszel ajándékba? — kérdezte tőle a lepke. — Tudom! — válaszolta büszkén a pocok. — Egy lehullott levelet, meg egy gombát. Épp most rajzoltam le a békának. Örülni fog a csigabiga, és hamar meggyógyul a háza is!

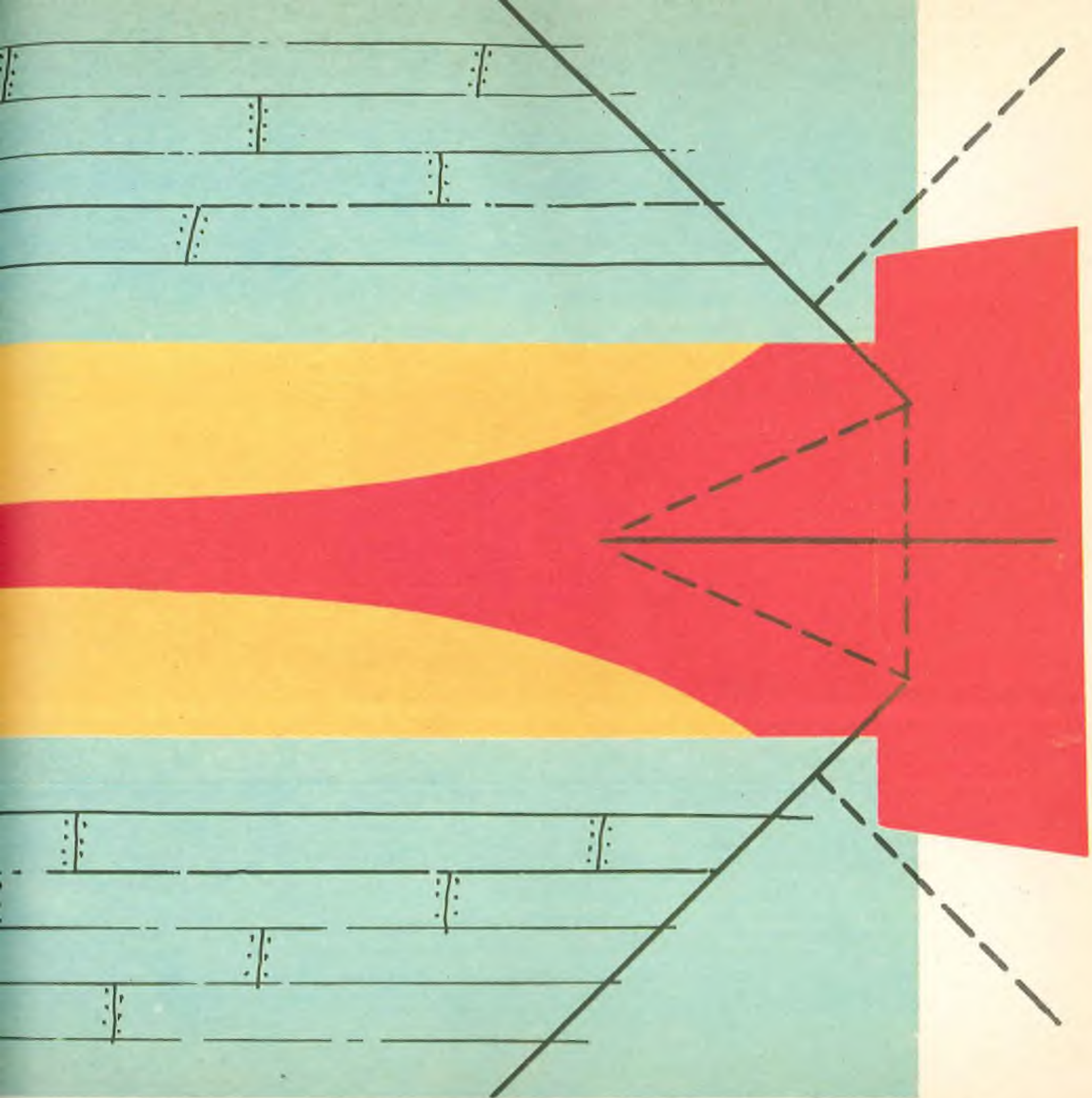
Legyél te a kis pocok, lapozz a 17. oldalra!

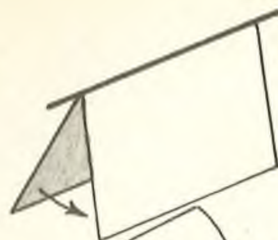

Könnyebb a hajtogatás, ha a vonalakat előbb jó erősen kihúzod golyóstollal.

FOLTOS

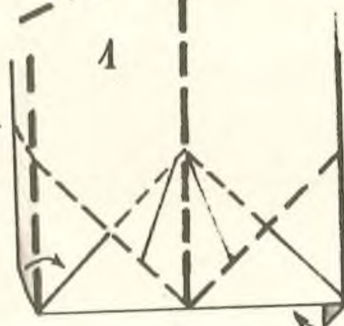

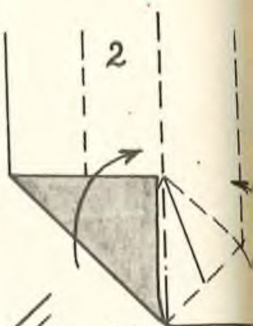

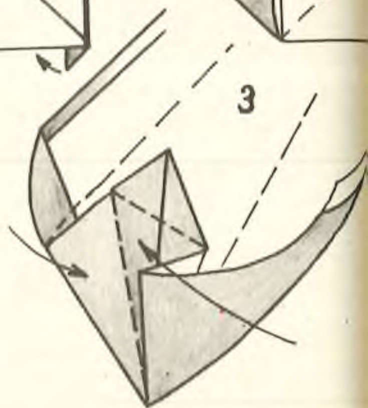
folyamatos vonal: külsö hajtá

szaggatott vonal: belsö haj

ÍGY HAJTOGASD!

A POCOK AJÁNDÉKA

Legyél te a kis pocok!
Vegyél elő egy fekete ceruzát meg egy radírt.
Hallgasd a mesét, és közben rajzold meg egyenes vonalakkal a pocok útját egyik állattól a másikig!
Ha ügyes vagy, először kirajzolódik az egyik ajándék.
Radírozd ki a vonalakat, s rajzold meg a másikat is.
Ügyes volt a pocok, igaz?

Írta és rajzolta: MARÉK VERONIKA

Egyetlenegy kecskeköröm

Pintér Pálné Lidi néni házát a Visszhang utcában találtam meg. Virágoktól illatos udvarában egy fatörzsre ültetett, s mesélt nekem a kecskekörmökről, amelyek valaha millió számra hevertek a Balaton partján, de mára mind elhordták a turisták.

— Elhordták! — háborogtam — én meg még sosem láttam egyet sem!

Lidi néni dobozkát vett elő a kötënye zsebéből, s egy maréknyi kecskeköröm formájú apró követ öntött a tenyerembe. Szívemben sajgó vágyakozás támadt:

— Nekem is kell egy ilyen! — elszégyelltem magam, mert majdnem hangosan kimondtam a gondolatomat.

Amint szerét ejthettem, lefutottam a Belső-tó partjára, kecskekörömre vadászni. A nádas széléről szürkegém figyelte a ténykedésemet. Ha léptem egyet, ő is lépett. Én őfelé, ő énfelőlem. Csend volt. És sehol egy kecskeköröm! Pereltem:

— Ha annyi millió volt belőle, akkor nekem miért nem maradt legalább egy? Csak egyetlen egy?!

Minden kavicsot kecskekörömnek néztem: lehajoltam, tenyerembe kaptam, aztán bosszúsan odébbhajítottam. Némelyiket úgy kellett a földből kibillenteni. Azt a csontfehéret is... — ... De hiszen ez... — egy sárosan gyönyörű, kicsi kecskekörmöt tartottam a tenyeremben! Elöntött a láz:

— Ha egy volt, akkor többnek is kell lennie!

Újra keresgélni kezdtem: lehajoltam, tenyerembe kaptam, aztán bosszúsan odébbhajítottam. A derekam megfájdult, de nem tágítottam: — A barátomnak is kell egy! —... s akkor megleltem a másodikat.

Futva érkeztem vissza Lidi néni udvarába. Boldogan mutattam volna a kincseimet, de a házban nem találtam senkit. Lidi néni talán éppen engem keresett valahol. A fatörzsön azonban megpillantottam valamit: egy kecskekörmöt, amit Lidi néni nekem készített oda, ha már nem találkoznánk.

Képek: Kunkovács Attila

Lidi néni a Visszhangdombon tölcsért formált a tenyeréből, s elkiáltotta magát:

— Hahó! Rozál!

A hatalmas, kéttornyú apátsági templom fala visszaverte a hangját. Suttogva ismétlődtek a szavai:

— ... Hozzál... Hozzál...

Mire az utolsó szó is elhalt, ott állottam mellette. Nagyot kiáltottam:

— Kecskeköröm!

A visszhang válaszolt:

— ... Öröm... Öröm...

Kóka Rozália

A visszhang

A képet a tükör veri vissza, a hangot a sima fal.

A fürdőszobában többnyire lakik visszhang, de biztosan beköltözik a kirámolt szobákba, pl. amikor festés vagy parkettacsiszolás van. A színházakban kellemetlen vendég a visszhang: mindig a színészek, zenészek szavába vág, azért a jó színházakban nincsenek nagy, sima falak.

Az igazi visszhang egy egész szót is meg tud ismételni. Magyarországon a leghíresebb ilyen visszhang a tihanyi: az apátsági templom nagy, sima faláról verődik vissza a hangunk. Írd meg, hol találkoztál visszhanggal, és hogy mire mit válaszol!

A KŐFEJTŐ ÁLMA

Elmondja:
Lidi néni,
a tihanyi
mesemondó

Valaha rég szegénynél is szegényebb emberek laktak itt Tihanyban. Még kenyérrel sem lakhattak jól, mert azt a keveset, amit befaltak, kiköpködték mind a haltüskével. Ebben a haltüskés világban élt egy kőfejtő, akinek annyi gyereke volt, mint a rosta lika, talán még több is eggyel, valósággal egymás szájából szedték ki az ételt.

A kőfejtés akkoriban nem sok pénzt hozott, kénytelen volt éjszakánként eresztőhálóval járni a Balatont. Nem sokat aludt a kőfejtő, de még álmában is a szegénységgel küszködött.

Egyszer álmodta csak hogy gazdag, tucatnyi hízott ökröt hajt eladni a pécselyi vásárra.

Hát ahogy beér velük, odamegy hozzá a rabló hírű Zádor lovag, parancsolja, hogy hajtsa fel az ökröket a várba, ő is megy, ott fizet majd, otthon felejtette a pénzesládáját!

Egy nagy, kitárt kapun kellett behajtani az ökröket a várba, s ahogy bent voltak, becsapódott mögöttük a kapu. Épp a kőfejtő orra előtt, Zádor lovag meg nagyot nevetett.

— Nem látok én itt hízott ökröket, hacsak kendet annak nem nézném! Kendért meg nem fizetek egy garast sem!

— De bizony, hogy fizetni fog!

Akkorát sújtott fokosával a lovag fejére, hogy az máris Szent Péterrel parolázott, ő meg kezdte keresni a módját, hogy a pénzt vagy az ökröket meglelje.

Kutat-matat a kapuzár után, s valami vasládát talál, színültig aranypénzzel!

— Megvan az ökrök ára!

Megvolt, de máris oda lett, merthogy ébresztgette a felesége, s az aranypénz sehol, csak gyerek, de az annyi, mint a rosta lika, talán még több is eggyel!

Júniusi postánkkal érkezett:
Björn Stüdeli svájci olvasónk rajza.

Amint arról már a televízióból értesülhettetek, a legjobb áprilisi megoldásokért könyvjutalmat kaptak:

Kocsis Eszter, Nemesgulács
Perlaki István, Szeged
Vajda Zsófia, Zebegény

Dicséret és könyvjutalom illeti a tatabányai Móra Ferenc Óvoda kiscsoportosait is. Külön köszönjük Zsóka óvónéni beszámolóját.

A megfejtők ezentúl a televízióból is értesülhetnek arról, nyertek-e. Július első vasárnapján az esti mese után hallhatjátok a Dörmögő indulót és a nyertesek névsorát.

Ne feledd!

Külön jutalmat kap a kacsa, a kutya és a tündér névadója!

Rajzolta: F. Győrffy Anna

F. Győrffy Anna

Grafika: Stulber Zsuzsa

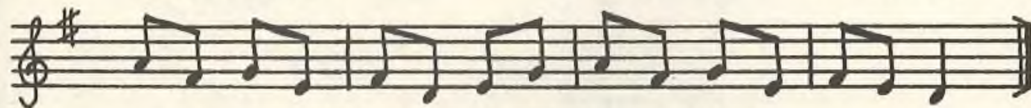
Nevezd el a kiskacsát! Küldd be ötletedet! Aki a legjobb nevet adja, jutalomban részesül.

GRYLLUS VILMOS

CSIGABIGA

LASSAN JÁR A CSIGABIGA, TÁSKÁJÁBAN ELESÉG.

VÁRJA OTTHON LÁNYA, FIA, CSIGABIGA-FELESÉG.

A BALATONI KECSKEKÖRMÖK MONDÁJA

Élt valaha a Balaton partján egy szépséges, de gonosz pásztorlány. Gyönyörű, kövér kecskenyájat legeltetett. Egyszer arra ment egy szegény vándor. Tisztelettel megszólította a lányt:

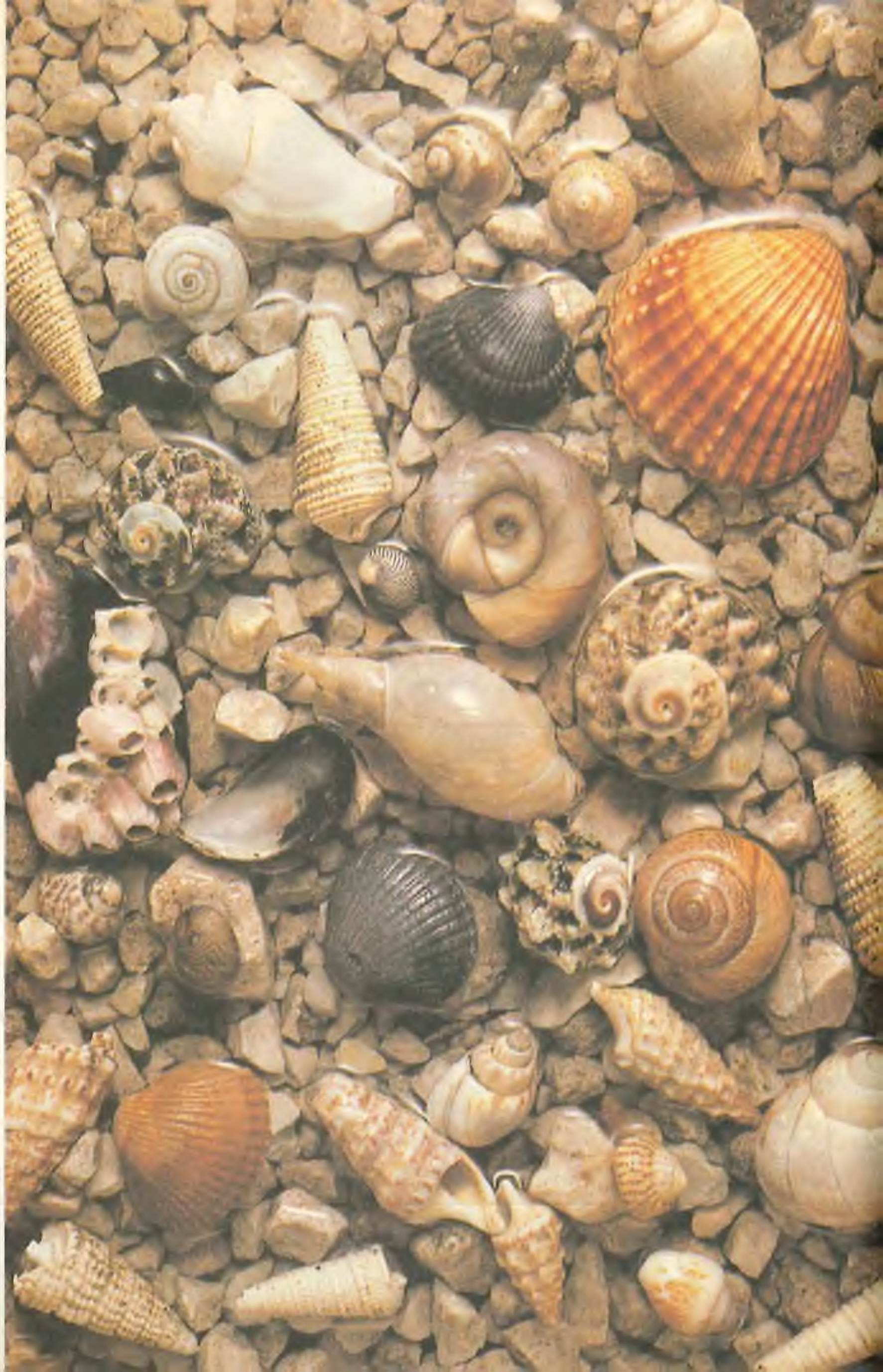
— Jó napot, szépséges leány! Kérlek, adj egy csupor tejet, nagyon megéheztem.

— Hordd el magad, te sehonnai! — mondta haragosan a leány.
Hogy mertél megszólítani?
A vándort szíven ütötték a gonosz szavak.

— Vessz el kecskéiddel együtt, te irigy némber! — kiáltotta a leánynak. A leány csak kacagott a vándor szavain, de kicsi idő múlva szélvész kerekedett. Ítéletidő. A Balaton hullámait vadul korbácsolta a vihar. A kicsapó víz besodorta a pásztorlányt s a nyájat a tó fenekére. Ezért találhattok még ma is kecskekörmöket a Balaton vizében.

(Bukovinai székely népmonda, feldolgozta: Kóka Rozália)

Fotó: Kaunitz Tamás

Összesen hat tárgy hiányzik a második képről.
Mennyi a hiányzó csigák száma?
A megfejtést küldd be!

Grafika: Horgas Ádám

Nevezd el a kutyát! Küldd be ötletedet! Aki a legjobb nevet adja, jutalomban részesül.

CSIGANYERŐ

JÁTÉKSZABÁLY

Réten, vízparton ha csigaházra bukkan az ember, felveszi, megcsodálja és elteszi. Összegyűjtjük a színes kavicsokat meg a furcsa formájú kövecskéket is. Jó tudni: ezekkel a szép tárgyakkal játszani is lehet! Akár izgalmas társasjátékot is.

Rakj ki egy nagy kört kavicsokból. Illessz a körbe csigaházakat. Egy lapos kavics legyen a kocka. Ha egyik oldalára esik, egy pontot ér, ha a másikra, hármat.

Kezdődhet a játék! Két játékos kell hozzá, de lehet több is, akár tíz!

A legnagyobb kavicstól indulunk. Mindenki dob és lép. Amire lép — kavicsra vagy csigára —, azt elveszi, az az övé. A következő onnan indul tovább. Lassan ritkulni kezd a kör, s amikor egészen elfogy, akkor van vége a játéknak.

Meg kell számolni, kinél hány csigaház van. Aki a legtöbbet szedte össze, az nyert. A kavicsok nem számítanak.

Újra lehet rakni a kört, a csigaházakkal együtt, s újra meg újra szerencsét lehet próbálni.

Képünkön balatoni kagylót, és egy kecskekörmöt is beillesztettek a játékba a gyerekek. Jó szórakozást!

Horváth Tiborné Anita ötlete alapján készítette: Marék Veronika és Kaunitz Tamás

CSIGANYERŐ

Fotó: Kaunitz Tamás

A CSIGA

Él egy állat erdőn, réten,
bezárja a házát télen.
Kimegy, hogyha itt a tavasz,
mégis, félig otthon marad.

Josef Guggenmos
Fordította: Kun Magda

Grafika: Nagy Krisztina

Nevezd el a tündért! Küldd be ötletedet! Aki a legjobb nevet adja, jutalomban részesül.

Reich Károly

KÁNYÁDI SÁNDOR

Nyárelő

*Kékell a Küküllő,
talán a nevét is
kékellő színéről
kapta ez a szép víz.*

*Kikeleti kék ég,
nyárelői árnyak
összeszoktak szépen,
és nevévé váltak.*

*Vagy az örök fűzfák
lombja közt üdülő
legelső rigónak
füttye a Küküllő.*

*Kékellő Küküllő,
kökényszemű tündér.
Szívemhez, nyelvemhez
hozzáédesültél.*

*Járhatok akárhol,
minden folyóparton
a te nyárelői
susogásod hallom.*